

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

Μετάφρασις ἐλευθέρα

(ἐκ τοῦ Ἀγγλικῆς)

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμὸν.)

«Καυόμενος Ἐρίκος !,» εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος, «πόσον σὲ λυποῦμαι καὶ πόσον πεινασμένους πρέπει νὰ ᾔῃσαι ! Ἰδοὺ ὀλίγα παξιμαδάκια, τὰ ὅποια μοι ἔδωκαν πρὸ ὀλίγου, φάγε τα, διότι ἐγὼ δὲν πεινώ.» καὶ ἐκβαλὼν αὐτὰ ἀπὸ τὰ θυλάκιόν του, τὰ προσέφερεν εἰς αὐτόν. «Ἀλλὰ χαίρω, ὅτι ἤλθες ἐδῶ, διότι θὰ ᾔῃσαι εἰς τὸ ἐξῆς ἀδελφός μου, καὶ ἀφοῦ σὲ φέρω πρὸς τὸν πατέρα μου, αὐτὸς θὰ χαρῇ πολὺ, διότι πάντοτε φαίνεται μελαγχολικὸς καὶ σκυθρωπὸς, ὅσakis τὸν παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ἔχω ἕνα ἀδελφὸν νὰ παίζω με αὐτόν. Ναι, θὰ μένης με ἡμᾶς καὶ ποτὲ πλεόν δὲν θὰ σὲ ἀφίσωμεν νὰ ὑπάγῃς εἰς ἐκεῖνο τὸ σκοτεινὸν σπήλαιον· διότι ὁ ἀγαθὸς Θεὸς σὲ ὠδήγησεν εἰς ἡμᾶς ἐδῶ.»

«Ποῖος ;» ἠρώτησεν ὁ Ἐρίκος.

«Ὁ ἀγαθὸς Θεός,» εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος με ἐκπληξιν.

«Ἀλλὰ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Θεός ; Κανεὶς δὲν με ὠδήγησεν ἐδῶ, ἐγὼ μόνος μου εὑρον τὴν ὁδόν,» εἶπεν ὁ Ἐρίκος.

«Δὲν ἤθελα νὰ εἶπω, ὅτι ἀνθρωπὸς τις σὲ ἔπασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ σὲ ὠδήγησεν ἐδῶ, ἀλλ' ὁ Θεός,» εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος.

«Ἀλλὰ σὲ βεβαίω, ὅτι εἶμαι βεβαιότατος περὶ τούτου, ὅτι δὲν με ὠδήγησε κανεὶς ἐδῶ,» ἐπανέλαθεν ὁ Ἐρίκος με ἔμφρασιν.

«Πῶς !» ἐξεφώνησεν ὁ Ἀλβέρτος με ἐκπληξιν, ἀδὲν γνωρίζεις λοιπὸν ποῖος εἶναι ὁ Θεός ; Δὲν ἤξεύρεις, ὅτι ὁ Θεός εἶναι ὁ οὐράνιος πατὴρ ἡμῶν, ὅτι αὐτὸς ἔκαμεν ὅλον τὸν κόσμον, τὴν γῆν, καὶ τὰ δένδρα, τὰ ἄνθη καὶ τοὺς ποταμοὺς, τοὺς βράχους καὶ τὸ στερέωμα, ἔτι δὲ τὴν σελήνην καὶ τὸν ἥλιον, τὰ ὅποια σὺ τόσον πολὺ θαυμάζεις διὰ τὴν ὠραϊότητά των ; Δὲν ἤξεύρεις ὅλα ταῦτα ;

«Βλέπω, ὅτι παραξευόεσαι με τὴν ἄγνοιαν καὶ ἀμαθειάν μου, ἀλλὰ δυστυχῶς οὕτως ἔχει τὰ πράγματα· κανεὶς δὲν με ἐδίδαξε ποτε περὶ Θεοῦ, πῶς λοιπὸν δύναμαι νὰ ἤξεύρω ποῖος εἶναι ;»

Ὁ Ἀλβέρτος ἐπροσπάθεισεν ὅσον ἠδύνατο νὰ τοῦ μεταδώσῃ ὅσα ἐγνώριζε περὶ Θεοῦ, ἔπειτα δὲ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν Γραφὴν καὶ τὸν ἄμβωνα, καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ λαὸς συνέρχεται ἐκεῖ, καὶ ψάλλουν, καὶ προσεύχονται καὶ ἀκροάζονται τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ τὸν ἱεροκλήρικα. Ἐπειτα τοῦ ὠμίλησε περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ

περὶ ἁμαρτίας, πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ πῶς ὁ Χριστὸς κατέβη εἰς τὴν γῆν μας καὶ ἐγεννήθη ἀπὸ μίαν Παρθένον καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἀπέθανε διὰ πάντα ἄνθρωπον. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἐφαίνοντο εἰς τὸν Ἐρίκον ὡς μῦθοι. Ἐπὶ τέλους ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐπορεύοντο εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ συναΐξουν ὀλίγα ἄνθη· καθ' ὁδὸν δὲ συνήτησεν αὐτοὺς εἰς τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κόμητος, ὅστις συλλαβὼν τὸν Ἐρίκον ἐκ τοῦ βραχίονος, τὸν ἐφοβέρισεν, ὅτι θὰ τὸν ἐτιμώρει, ἀν. δὲν ἠμολόγει ποῖος ἦτο καὶ πῶς ἐφρέθη ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ κανεὶς.

Ὁ Ἐρίκος ἰδὼν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ ἀκούσας τοὺς φοβερισμούς του, ἤρχισε νὰ τρέμῃ, καὶ νὰ συλλογίζεται καθ' ἑαυτὸν, ὅτι ἔπασεν εἰς χεῖρας ἄλλου Μαυροθοδωρῆ· ἀλλ' ὁ Ἀλβέρτος στραφεὶς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, «Εἰδὼν ἀφήσας, — εἶπε, — τὸν Ἐρίκον ἤσυχον, Χὰν, θὰ τὰ ἀναφέρω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θὰ τιμωρηθῇς· διότι ἐγὼ τοῦ εἶπα νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, καὶ θὰ τὸν φέρω εἰς τὸν πατέρα μου, αὐτὸς δὲ θὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ἔχω ὡς ἀδελφόν μου !»

«Ὠραῖα δουλειά !» ἀπεκρίθη ὁ Χὰν, «ἐν γυφτόπουλον νὰ γείνῃ ἀδελφός σου !» Ἐπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν Ἐρίκον, εἶπε, «Κάμνεις καλὰ νὰ μᾶς δεῖξῃς τὴν βράχην σου ὅσον τὰ δυνατόν· γρηγορώτερα, διότι ἄλλως θὰ καθῇς τῶν παθῶν σου τὸν τάραχον ! Ἀκούεις, κύρ Ἀθίγγανε ; Καταλαμβάνω διατὴν ἡλθεσ ἐδῶ· νὰ κρυφθῇς κάπου, διὰ νὰ ἀνοίξῃς τὴν νύκτα τὴν πύλην τοῦ φρουρίου εἰς τοὺς ληστές. Ξεκουμπίσου λοιπὸν !»

Τὸ βλέμμα τοῦ Χὰν ἦτο τόσον ἄγριον, οἱ δὲ λόγοι του τόσον βαρεῖς, ὥστε κατετρόμαξαν τὸν ταλαίπωρον Ἐρίκον, εὐθὺς δ' ἀφοῦ ἡλευθερώθη ἀπὸ τὴν χεῖρά του, ἀμέσως τόκοψε στὰ πόδια καὶ ἔγεινεν ἄφαντος ἐντὸς τοῦ δάσους, ἐνῷ ὁ μικρὸς Ἀλβέρτος ἔδραμε πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ μικρὸν γυφτόπουλον νὰ μένῃ ἐντὸς τοῦ φρουρίου καὶ νὰ ᾔῃ ἀδελφός του. Εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ υἱοῦ του ἐνδῶσας ἐκεῖνος ὑπεσχέθη νὰ στείλῃ καὶ ἐρευνήσῃ διὰ τὸν Ἐρίκον, ἀλλ' ἡ ἡμέρα παρήλθε καὶ αὐτὸς δὲν ἐφρέθη πούθεν, πρὸς μεγάλην θλίψιν τοῦ Ἀλβέρτου, ὅστις ἐκλαίεν ἀκαταπαύστως δι' αὐτόν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΑ ΛΟΥΤΡΑ.

Ὅδω πως ὀνομάζονται θερμὰ τινὰ λουτρά κεῖμενα ἐν τῇ Ἀφρικῇ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κωνσταντίνης· ἰδοὺ δὲ τί μυθολογεῖται περὶ αὐτῶν. Ἐδασίλευε πάλαι ποτὲ ἐνταῦθα Ἐμίρης τις, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πρωτεύουσας αὐτοῦ χάριν ἐκστρατείας· ἐπανελθὼν μετὰ πολυετίαν καὶ ἰδὼν ὅτι ἡ ἰδία αὐτοῦ ἀδελφὴ ἡ-

λικιωθεῖσα ἤτο ὠραιότατῃ, διενοήθη κακὰ περὶ αὐ-
τῆς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν νυμφευθῇ· ἀλλὰ τίς ἐδύ-
νατο νὰ δώσῃ αὐτῇ τοιαύτην ἄδειαν; Εἰς μάτην πα-
ρεκάλεσε καὶ καδίδας, καὶ μουφτίδας, καὶ Χριστιανοὺς
ιερεῖς, καὶ Ἑβραίους Χαχαμίδας, οὐδεὶς συγκατετέθη.
Ἐπὶ τέλους ἐπέτοχε καδῆν ἀσυνεῖδητον, ὅστις λαδῶν
χρήματα συνήνεσεν εἰς τὸν παράνομον γάμον. Ἄλλ'
ὅτε ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς τελετῆς, καὶ συνήχθησαν
οἱ κεκλημένοι, καὶ ἀνήφθησαν οἱ κλίβανοι χάριν τοῦ
γεύματος, ἰδοὺ μαυρίζει ὁ οὐρανός, καὶ ἀστράπτει, καὶ
βροντᾷ, καὶ κεραυνοβολεῖ, καὶ μεταβάλλει τὸν μὲν
γαμβρόν καὶ τὴν νύμφην καὶ τὸν καδῆν καὶ τοὺς κε-
κλημένους καὶ αὐτοὺς τοὺς μαγεῖρους καὶ παραμαγεῖ-
ρους εἰς πέτρας, τοὺς δὲ κλιδάνους εἰς λουτρὰ θερμά!

Παράδοξος παραλλαγή περιστερῶν.
(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Η ΠΕΡΙ ΑΙΔΟΥ ΔΟΣΕΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐδόξαζον ὅτι ἐντὸς ἡ Γῆ εἶναι κενή. Τὸ
πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς κενὸν ὠνόμαζον ἄδην, καὶ
ἐκεῖ μετέβαινον καὶ κατασκύβουν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώ-
πων. Τὸ διάστημα τοῦτο ἐφωτίζετο ὑπὸ ἰδίου ἡλίου,
καὶ εἶχεν ἴδιον οὐρανόν.

Ὁ ἄδης συναίχeto μὲ τὴν ἔξω ἐπιφάνειαν τῆς γῆς
διὰ ὁπῆς τινος, τὴν ὁποίαν ἔθετον οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνας
εἰς τὸ Ταίναρον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, οἱ δὲ
Ἱταλοὶ εἰς τὴν σπηλαίον ἐν τῇ Καμπανίᾳ παρὰ τῇ λίμνῃ
Ἀόρνῃ· ἀπὸ τοῦ ἀντροῦ τούτου ὑπῆρχεν ὁδὸς φέρουσα
εἰς τὸν Ἀχέροντα ποταμὸν, τὸν ὅποιον διήρχοντο αἱ ψυ-
χαὶ διὰ πλοιαρίου διοικουμένου ὑπὸ τοῦ Χάρωνος,

ἀλλ' ἐκεῖναι μόνον ἦσαν παραδεχταί, ὅσων τὰ πτώ-
ματα ἐτύγχανον ἐνταφιασμοῦ· αἱ ἄλλαι περιεφέροντο
εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἕνα αἰῶνα.

Μετὰ τὴν δίοδον τοῦ ποταμοῦ ὑπῆρχε νέα εἰσοδος
εἰς τὰ Παλάτια τοῦ Πλούτωνος, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ φοβε-
ρὸς καὶ ἄγρυπνος κύων Κέρβερος. Ἐντὸς τῶν Παλατίων
τούτων ὑπῆρχον αἱ ψυχαὶ κατὰ τάξιν τεθειμέναι ἀναλό-
γως τῆς ἡλικίας καὶ τῶν διαφορῶν πράξεων· τινὲς ἦσαν
ἐντὸς δάσους περιπλανώμεναι, καὶ αὗται ἦσαν αἱ τῶν
αὐτοχειριαζομένων ἐξ ἔρωτος. Μετὰ τὸ δικαστήριον
ὑπῆρχεν ὁ Τάρταρος, ὅστις ἤτον φυλακὴ αἰωνία, ἔνθα
ὑπῆρχον ποταμοὶ φλογῶν θειωδῶν, ἰδίως ὁ Πυριφλε-
γέθων, καὶ ἄλλων βρωμερῶν ὁσμῶν, καὶ πληθὺς τρο-
μερῶν βασανιστηρίων.

Ἵππρχε δὲ καὶ ἄλλος τόπος λίαν εὐχάριστος καὶ
λούμενος Ἥλυσια Πεδία, τὰ ὁποῖα κατὰ τινὰς ποιη-
τὰς ὑπῆρχον εἰς τὰ κατὰ δύσιν πέρατα τῆς γῆς.

Ἡ παραδοσις συνέμιξε καὶ διετήρησε πολλὰς τοι-
αύτας ιδέας μὲ τὴν ἀληθῆ χριστιανικὴν θρησκείαν·
ὅστω διατηρεῖται εἰσέτι ἡ φράσις, ὁ Ἐκτὸς Κόσμος.

Ἐνταῦθα σκοπεύομεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐπὶ τῆς ἀρ-
χαϊοτάτης ἐποχῆς ὁ ἀνθρώπινος νοῦς κατήντησε νὰ
φαντασθῇ καὶ νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ γῆ εἶναι κενή ἐντὸς,
καὶ κατοικεῖται ὑπὸ ψυχῶν, ἐνῷ πράγματι τὸ ἐσωτε-
ρικὸν αὐτῆς εἶναι πλήρες θυμαπόρων ἀναλελυμένων
ὕλων.

Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἡ ἰδέα αὕτη ἐγκατελείφθη, καὶ
ἐθεωρήθη γελοία. Καὶ ὁμῶς ἰδοὺ εἰς τῶν ἐπισήμων
φυσικῶν διερευνῶν τὰ τῆς Κοσμογονίας ἀφίχθη εἰς
τὴν ἐπανάληψιν τῆς παναρχαιοτάτης ταύτης ιδέας
καὶ εἰς τὴν παραδοχὴν αὐτῆς. Οὗτος εἶναι ὁ Λέσλιος
ὅστις, ὡς ἀναφέρει ὁ σοφὸς Οὐμβόλδος εἰς τὸν Κό-
σμον του, δυσχυρίζεται ὅτι ἡ γῆ εἶναι κενὴ πρὸς τὸ
κέντρον τῆς, πλήρης ἀθαροῦς τινος βρυστοῦ, ὅτι ἐκεῖ
ὑπάρχουν φυτὰ, κατοικοῦν ζῶα, καὶ ὅτι φωτίζουν τὸ
μέρος τοῦτο δύο ἄστρα, ὁ Πλούτων καὶ ἡ Περσεφό-
νη, καὶ ὅτι παρὰ τὸν βόρειον πόλον κατὰ πλάτος 82
μοιρῶν ὑπάρχει ὁπῆ, δι' ἧς τὸ βόρειον σέλας διαδίδ-
εται εἰς τὰς ὑπογείους ταύτας χώρας!

ΟΝΕΙΡΑ ΕΝ Τῇ ΓΡΑΦῇ.

Β'. ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΕΝΔΕΚΑ ΑΣΤΕΡΩΝ.

Εἰς τὸ φύλλον τοῦ Μαρτίου ἐδημοσιεύθη εἰκὼν πα-
ριστώσα τὸ ὄνειρον τοῦ Ἰωσήφ περὶ τῶν δεμάτων τῶν
ἀδελφῶν του καὶ αὐτοῦ· πῶς δηλ. ὠνειρεύθη, ὅτι ἔδανε